PE URMELE ZEILOR

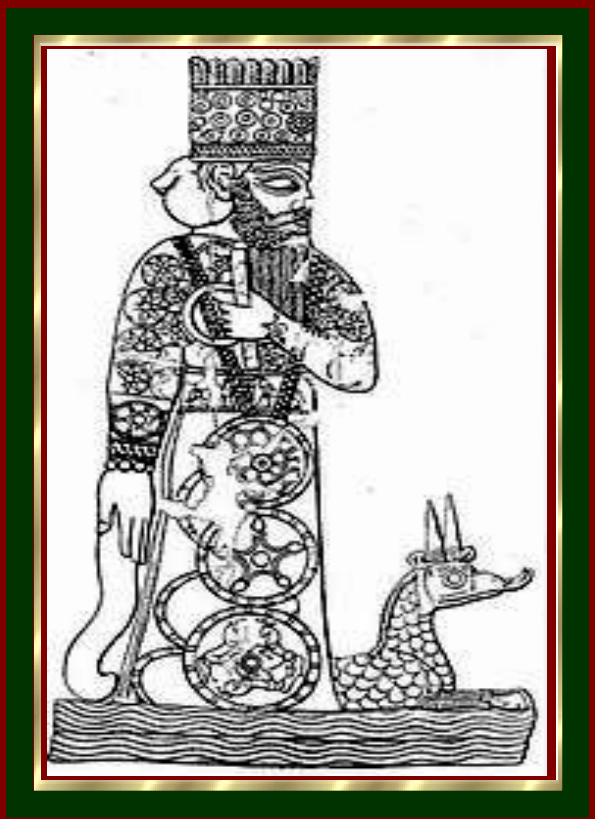

2012

PE URMELE ZEILOR

1

Un simbol este o reprezentare a unui concept, calitate, lucru, ființă, eveniment, care permite o anumită comunicare, prin relaționarea între acesta şi anumite însuşiri deosebite, pe care le relevă. Există unele simboluri care persistă sub diferite forme până în ziua de astăzi, dar al căror izvor pare a se fi pierdut. Vom încerca să descoperim unele legături între aceste simboluri şi evenimente dintr-un trecut mai puțin cunoscut sau a cărui interpretare poartă amprenta cunoştințelor existente în anumite epoci.

Izvorul unora dintre cele mai cunoscute simboluri, îl găsim la sumerieni. Locul de unde au apărut sumerienii nu se cunoaşte, se presupune că ar fi venit de undeva din nord, din zona stepelor siberiene. Ei au creat prima mare civilizație cunoscută a omenirii. Istoricul babilonian Berossus spunea că sumerienii erau străini cu fața neagră, numele purtat de ei sag-giga, însemnând poporul cu față neagră.

Civilizația sumeriană este considerată a fi prima civilizație din lume deşi astăzi există dubii serioase asupra acestui lucru. Se spune că în Sumerul antic au fost inventate: scrierea, roata, matematica, astronomia, calendarele, sistemele de irigatii, armura, carul de lupta, sabiile, harnasamentul cailor, cuiele, morile, sandalele, roata olarului, harponul, dalta, inelele, şeile sau acul; realitatea este că multe dintre acestea au apărut cu mult înaintea Sumerului şi în alte locuri ale lumii.

Tot din Sumer ne-au parvenit si primele date despre o religie politeista. Legate de această religie, au apărut primele legende despre zei cât şi primele reprezentări în artă ale lor. O intrebare rămâne, de ce mai mulți zei şi nu unul singur? Pentru noi răspunsul este clar, pentru că au fost mai mulți şi oamenii i-au văzut.

În decursul timpului aceste reprezentări, şi aici este vorba de basoreliefuri, statui sau sigilii găsite, au căpătat tot felul de interpretări date de cercetătorii timpului în funcție de nivelul de cunoştințe al epocii în care trăiau. Să subliniem că în toate aceste cercetări a apărut şi s-a dezvoltat ideea că toate relizările omului sunt rezultatul exclusiv al

acestuia. Credem că realitatea este cu totul alta şi lăsând la o parte atât „cuiele" bătute de cercetătorii diverselor epoci şi de la care încă nu vrem să ne abatem, cât şi aroganța omenească, vom găsi un adevăr care până la sfârşit este posibil să nu ne placă. Vom vorbi pe scurt despre acest adevăr, chiar dacă unii nu vor crede sau nu vor dori să creadă şi, vom lua ca bază, tocmai Sumerul.

Diversele reprezentări găsite în Sumer ne înfățişează trei corpuri cereşti, două stele înfățişate sub ipostaze diferite şi o semilună.

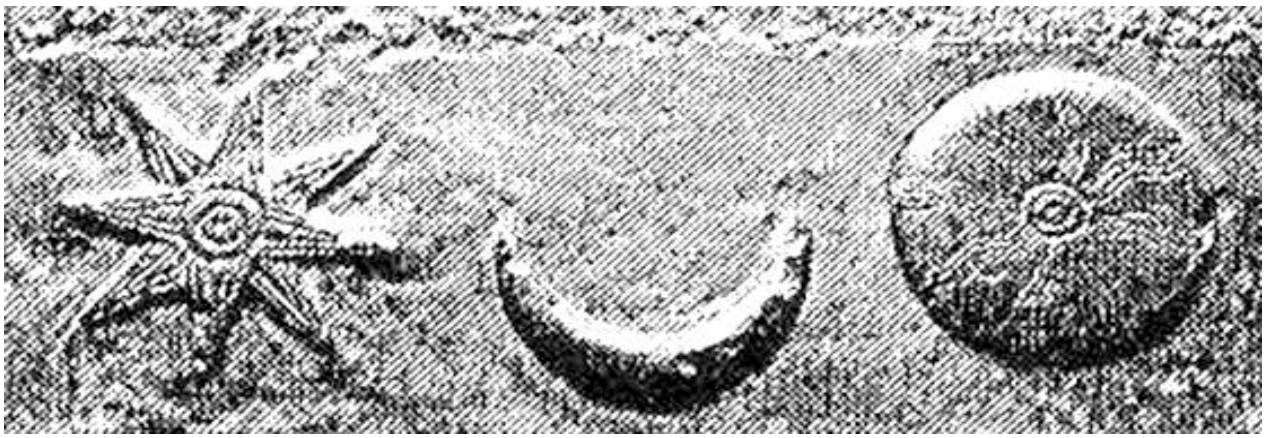

Legată de aceste corpuri ca şi de zeii sumerieni, o interpretare foarte interesantă a legendelor sumeriene ne-o oferă Zecharia Sitchin, în cartea sa *A douăsprezecea planetă,* care este poate cea mai plauzibilă şi modernă interpretare a apariţiei unor zei. Faptul că aceşti zei aveau o reprezentare antropomorfă constituie primul argument că ar fi putut exista şi în realitate la un moment dat. Timpul, organizarea teritorială sau voinţa politică, a condus la pierderea importanţei unui zeu în favoarea altuia, sau la amestecul unor zei mai vechi cu alţii noi, dar şi la schimbarea „atribuţiilor" lor. Un exemplu îl constituie Utu – zeul Soarelui, care la vechii mesopotamieni era numit Shamash, mai târziu ca zeu al Soarelui apare Marduk, care pe timpul akadienilor şi babilonienilor capătă o importanţă foarte mare.

Un fapt deosebit de la care au pornit poate şi unele dintre interpretările lui Sitchin l-a constitut asocierea unor zei, în principal Shamash, cu aceste trei corpuri cereşti reprezentate de o stea cu mai multe vârfuri, o stea cu patru vârfuri şi o semilună.

Dacă steaua reprezintă Soarele, semiluna reprezintă Luna, ce reprezintă oare cercul în care este înscrisă steaua cu patru colţuri, având între vârfuri câteva linii ondulate?

Zecharia Sitchin interpretează acest desen ca fiind Marduk, a douăsprezecea planetă a sistemului solar, planeta zeilor. Pe baza cercetării legendelor sumeriene şi pe baza domniilor regilor sumerieni, Sitchin stabileşte perioada de revoluţie a acestei planete la 3 600 de ani, precum şi orbita sa probabilă. Am arătat în *Istoria după Enoh* că este puţin probabil să existe o astfel de planetă, iar dezvoltarea unei civilizaţii pe o astfel de planetă este şi mai puţin probabilă, dar nu exclusă.

Aşa cum este înfăţişat Marduk, acesta pare să nu fie o planetă, ci o stea.

Există şi ipoteza că sistemul solar ar fi un sistem stelar format din două stele, cum sunt majoritatea sistemelor stelare. Dacă Soarele este o stea care poate să susțină un sistem planetar, această a doua stea, despre care se bănuieşte a fi o pitică roşie, numită Nemesis, e puțin probabil să aibă un sistem planetar. Şi totuşi un astfel de corp ceresc pare să fi existat, altfel nu ar fi apărut desenele care s-o înfățişeze.

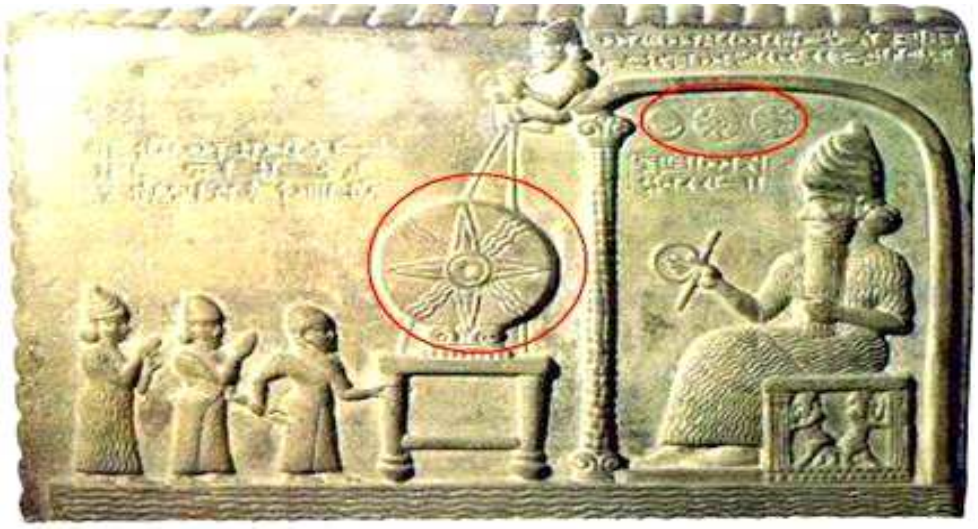

Tăblița de mai sus îl înfățişează pe Shamash aşezat pe un tron şi având deasupra capului cele trei corpuri cereşti. În afara acestui desen închis într-un spațiu deosebit, există un alt desen care înfățişează steaua în patru colțuri pe care Shamash pare să o conducă cu ajutorul a două hățuri. Sitchin consideră această stea ca fiind planeta crucii, planeta zeilor şi care era de cele mai multe ori înfățişată sub forma unei cruci, dar o şi mai interesantă reprezentare este aceea sub forma unui glob cu aripi.

Noi suntem de părere că desenul reprezintă o stea şi nu o planetă şi este vorba de o stea deosebită, steaua crucii, steaua zeilor, chiar dacă Shamash este zeul Soarelui şi ar părea că zeul conduce Soarele. Celelalte două corpuri cereşti putem să le considerăm la prima vedere a fi Luna şi Soarele. Şi totuşi există alte desene, alte tăblițe, basoreliefuri, care induc dubii mari asupra acestor două corpuri.

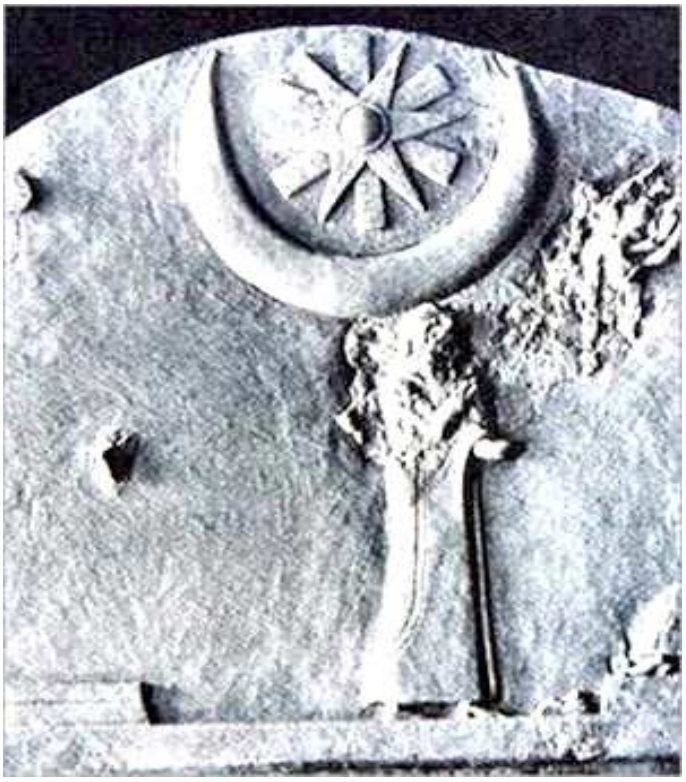

Iată un basorelief în care o stea este cuprinsă în semilună, fapt imposibil. Mai jos o tăbliță ne înfățişează acelaşi lucru, numai că steaua apare sub forma unei cruci.

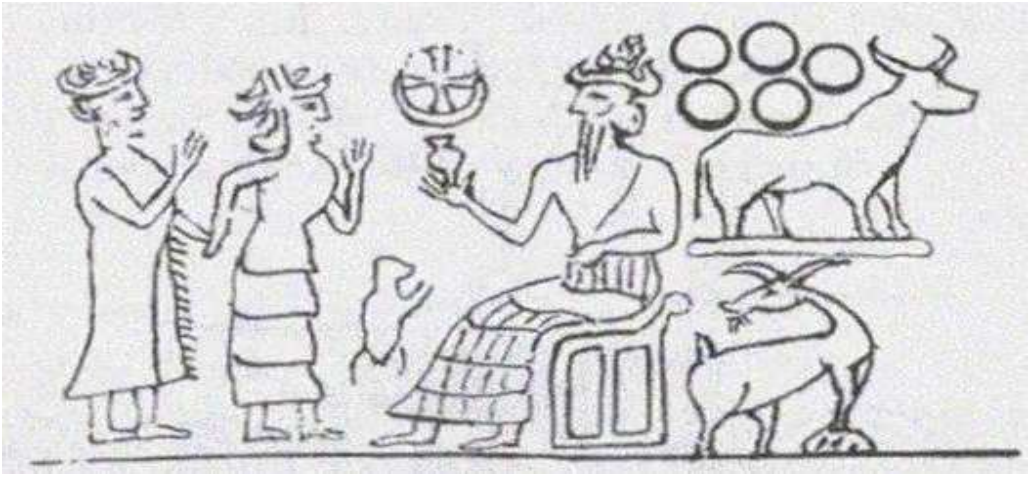

O altă schiță ne înfățișează într-o altă ipostază, aproape aceleaşi lucruri.

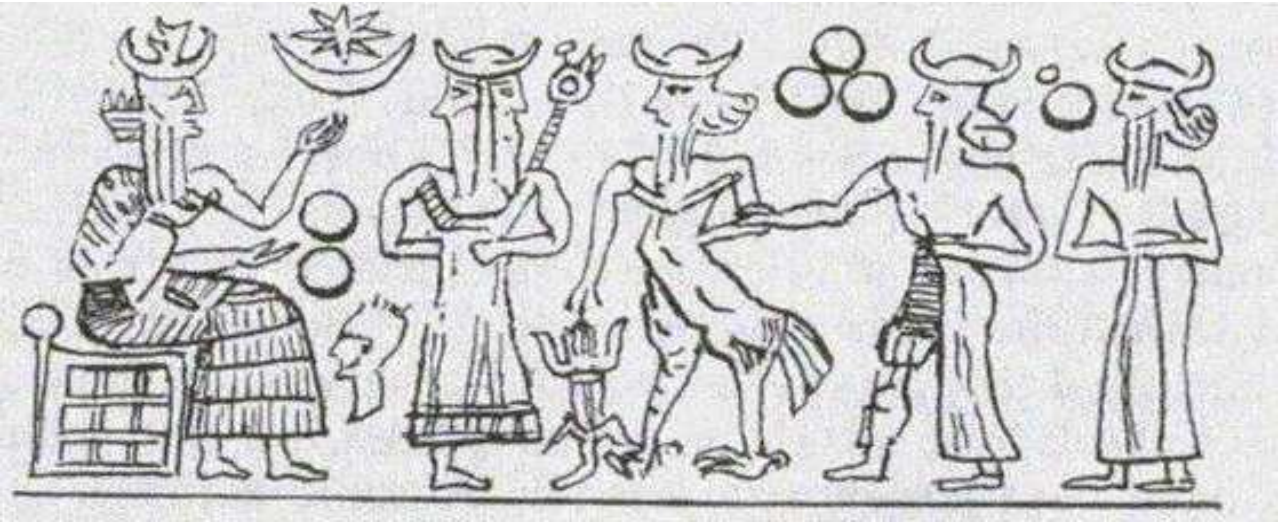

Observăm din nou steaua crucii, unde liniile ondulate s-au transformat în vârfuri, steaua fiind încadrată din nou în semilună.

Dacă semiluna nu reprezintă Luna, atunci ce reprezintă? Următoarea tăbliță a unui sigiliu ne arată ce ar putea reprezenta.

După cum se observă în tăbliță, din semilună apare un aparat ce zboară, semiluna indicându-ne drumul prin care aparatul pătrunde în lumea noastră.

O fotografie publicată pe internet mi-a sugerat soluția.

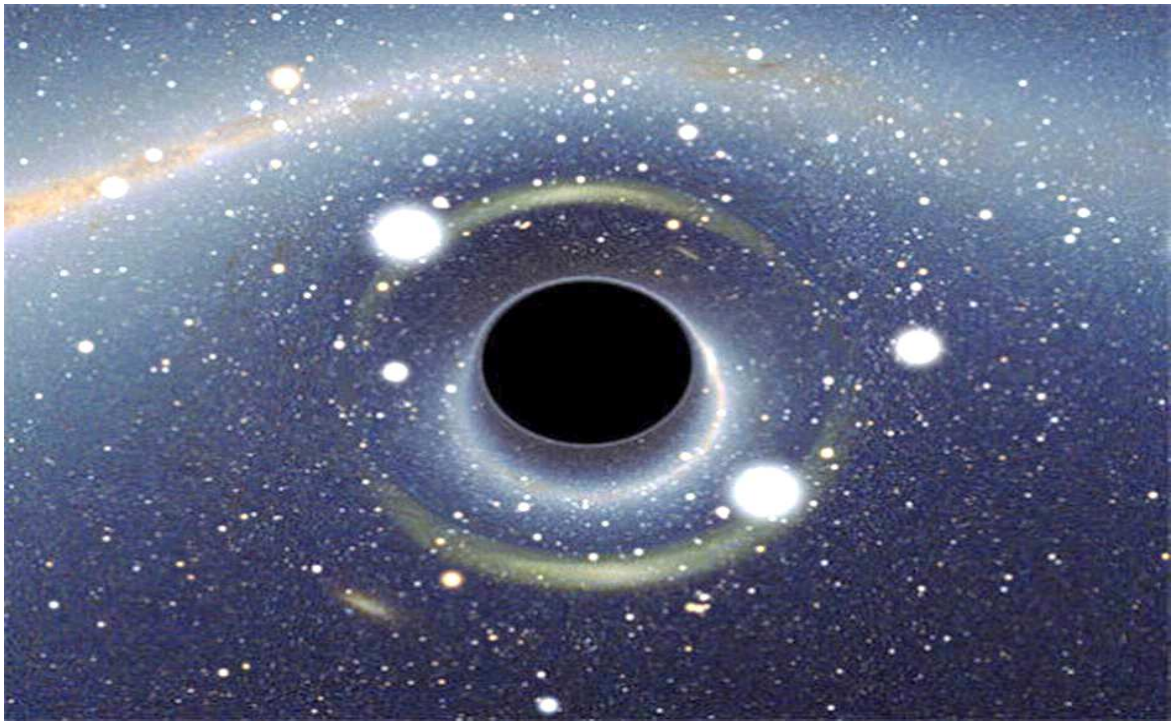

Iată semiluna, este fotografia unei găuri negre. Să vedem şi cum ar apărea steaua crucii pe drumul sosirii sale.

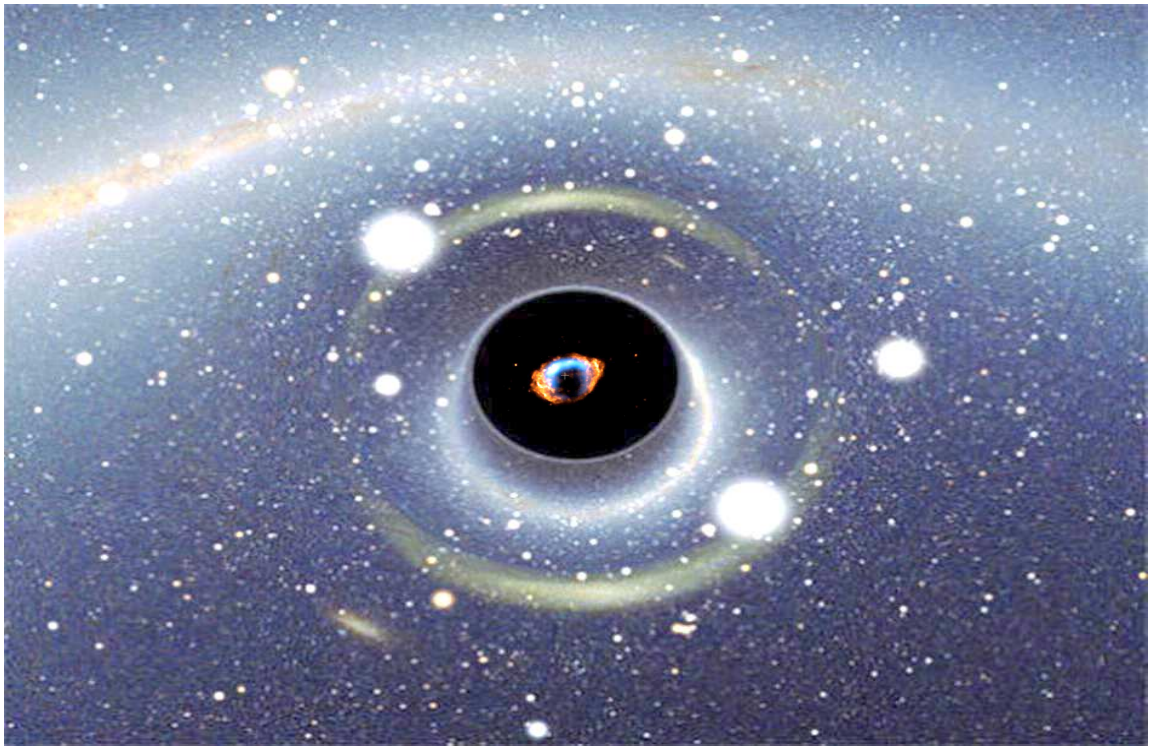

Oricât ar părea de fantastic, este singura cale de a călători prin cosmos mai repede decât viteza luminii. Ipoteza unei astfel de călătorii printr-o gaură de vierme există deşi în momentul de față nu se întrevăd încă mijloacele prin care se poate realiza, sunt lucruri pe care le-am mai spus. Am mai presupus că forma de cruce cum este înfățișată această stea presupune că cei ce o mânuiesc stăpânesc cele patru forțe fundamentale cunoscute ale universului, liniile ondulate reprezentând posibilele interacțiuni dintre aceste forțe.

Fizica modernă cunoaşte patru forțe fundamentale ale universului, forțe care controlează toate tipurile de interacțiuni descoperite până acum în univers. Gravitația, este cea care a fost observată prima şi este şi una dintre forțele ce controlează timpul. A doua forță este forța electromagnetică responsabilă de transmiterea radiațiilor din spectrul electromagnetic. Cea de-a treia forță este forța nucleară slabă, forța care determină fenomenul de descompunere radioactivă, iar forța nucleară tare este cea de-a patra forță, este aceea care ține alături, în cadrul nucleului atomic particulele subatomice.

2

Reprezentările stelei crucii ca şi a drumului zeilor, gaura de vierme, au suferit în timp diverse transformări fie în funcție de locul unde s-au păstrat amintiri despre ele, fie preluate de anumiți sacerdoți au fost stilizate şi ascunse sub diferite denumiri. Să vedem câteva imagini.

ARBORELE VIETII LA EGIPTENI

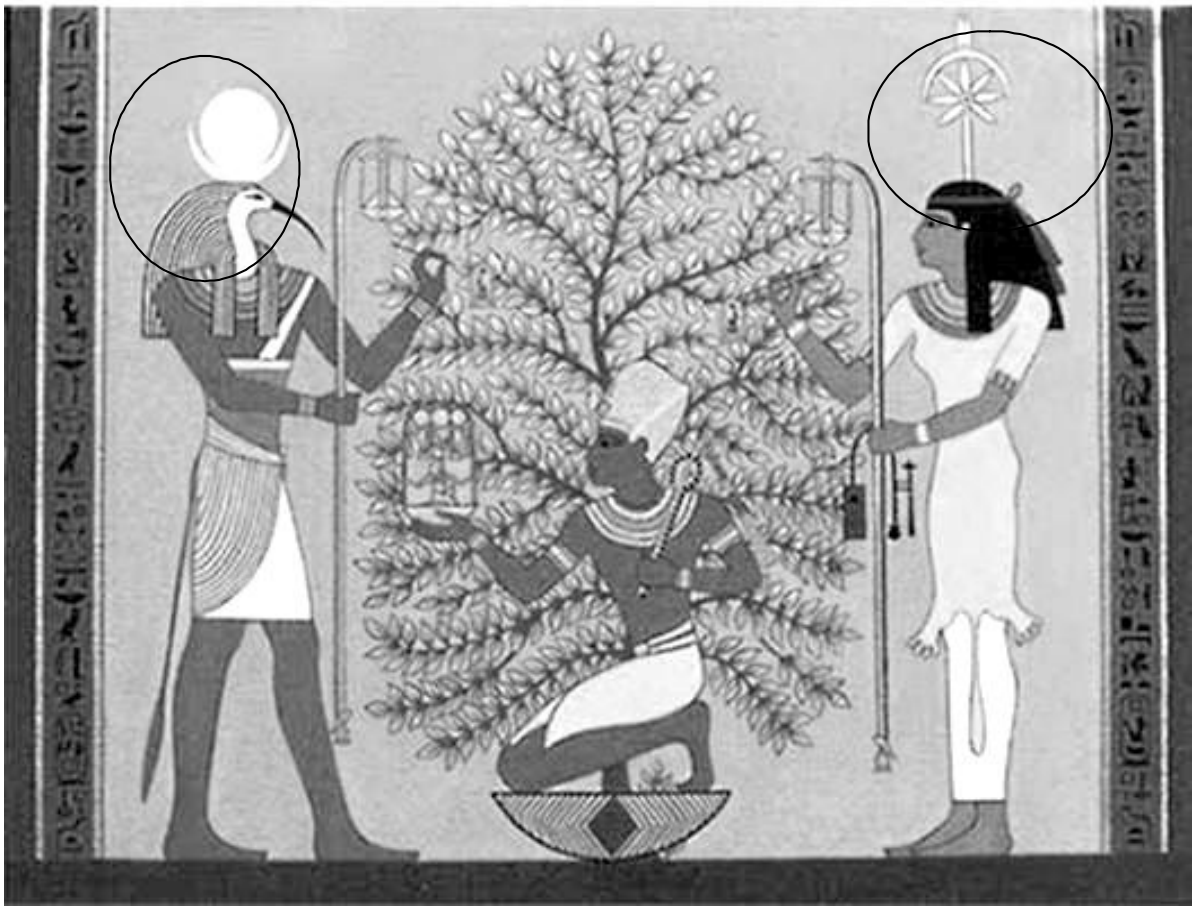

Alte transformări ale stelei şi a drumului zeilor au condus la apariția fie a ochiului lui Horus, a lui Ra, fie a ochiului lui Dumnezeu, ochiul fiind preluat şi de masoni.

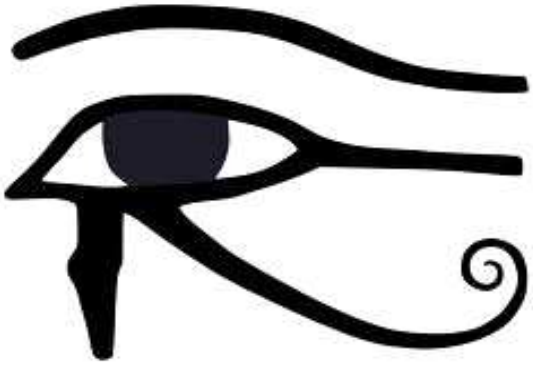

3

În timp au apărut şi alte simboluri cum este discul cu aripi a lui Nimrud, să observăm şi crucea pe care am întâlnit-o şi separat.

sau

De aici provine Faravaharul iranian.

La origine reprezintă aparate de zbor fie colective, cum este următorul, fie individuale, de genul deltaplanului. De remarcat că pe nava cu cele trei personaje apare o stea având dedesubt o semilună.

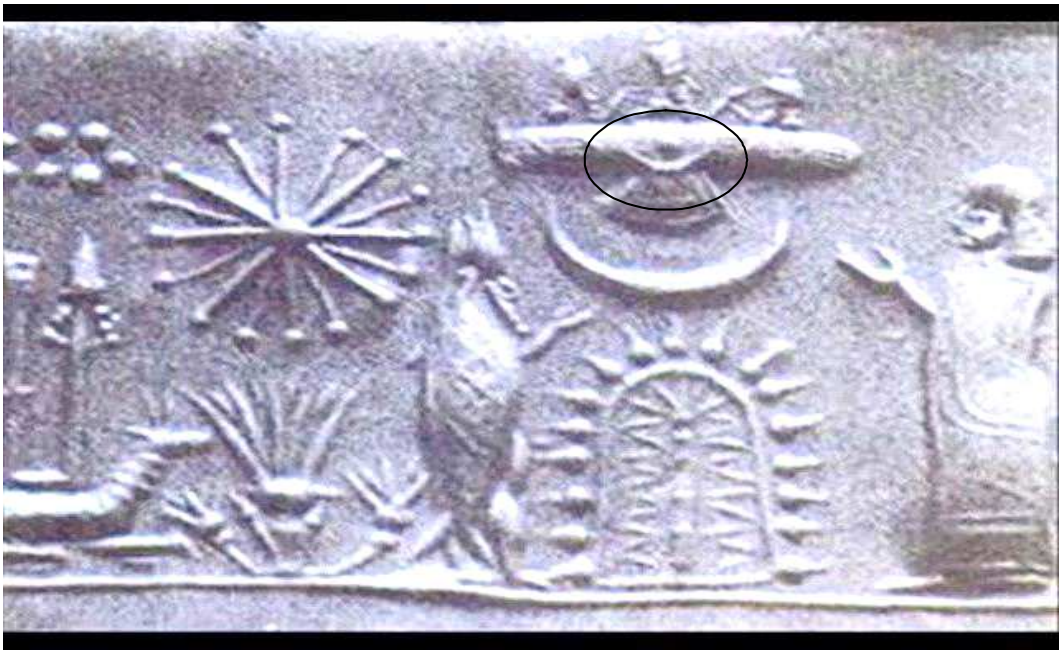

Iată şi un alt aparat ca şi modul de „îmbrăcare”. Interesante sunt şi cele două personaje situate lateral care au coadă şi probabil coarne, dacă nu cumva sunt urechi.

Personajele de tip uman au aripile prinse altfel, cum sunt înfățișate în schițele de mai jos. Personajul de mai jos, Marduk, are şi un ceas la mână care împarte timpul în 18 ore. Am arătat detaliul în *Istoria după Enoh*.

Aici observăm un personaj cu chip de pasăre, asta dacă nu poartă cumva un anumit tip de cască.

Nici America nu a fost scutită de prezența aceloraşi zei.

Dar există şi altfel de aparate, aparate asemănătoare cu avioanele moderne, cu reacţie, cum sunt modelele găsite în America Centrală şi de Sud, dar despre aceste lucruri vom mai vorbi.

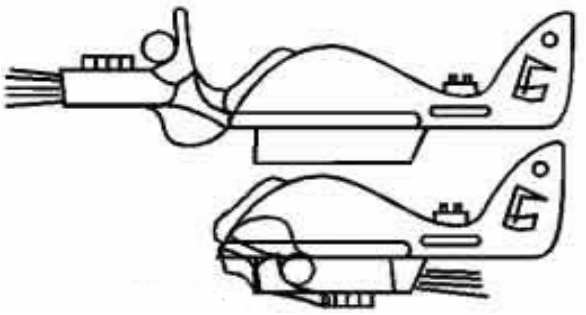

4

De la steaua crucii şi drumul extratereştrilor, au apărut şi alte simboluri. In budism apare Roata vieții sau Roata dharma:

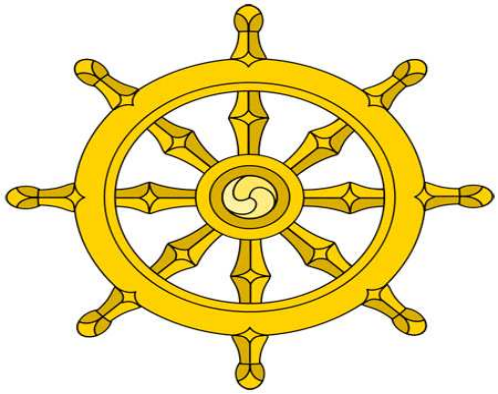

Apare şi semiluna. Semiluna a fost la început simbolul Imperiului Sasanid din Persia, fiind preluată apoi de musulmani.

Stelele şi crucea îşi au izvorul tot de la aceşti extratereştri după cum se observă.

Steaua a fost preluată şi de mai noul cult Baha'i.

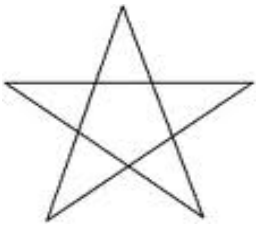

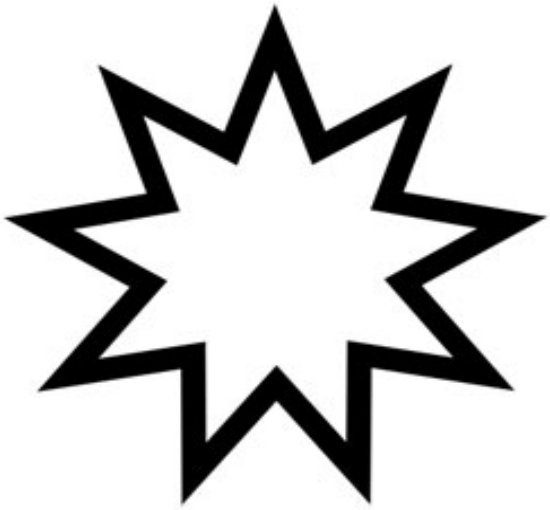

Un alt semn cunoscut demult şi devenit magic este pentagrama.

Steaua în cinci colțuri sau pentagrama a devenit una dintre cele mai puternice simboluri, devenita simbol magic, a fost descoperită în America, India, China, Egipt. A fost găsită în desenele babiloniene, a fost folosită de evrei, etc.

Se spune că sumerienii reprezentau prin pentagramă cele cinci planete vizibile. Revenind la sumerieni, ştim că aceştia cunoşteau planetele sistemului solar, ce rost ar fi avut să reprezinte cinci dintre acestea separat?

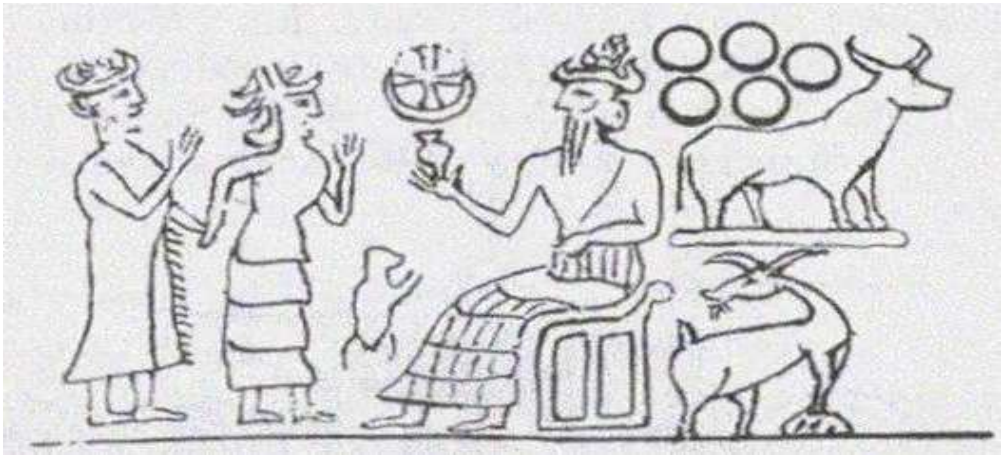

Ideea este că în acest desen, se explică oamenilor, că cei care au venit cu steaua zeilor cunoşteau până la aceea dată încă cinci planete cu viață, următoarea schiță înfățișând tot ceeace descoperiseră stăpânii stelei, fiind de fapt un rezumat al acestor descoperiri. Interesantă este coifura personajelor care e posibil să exprime gândirea, spiritul.

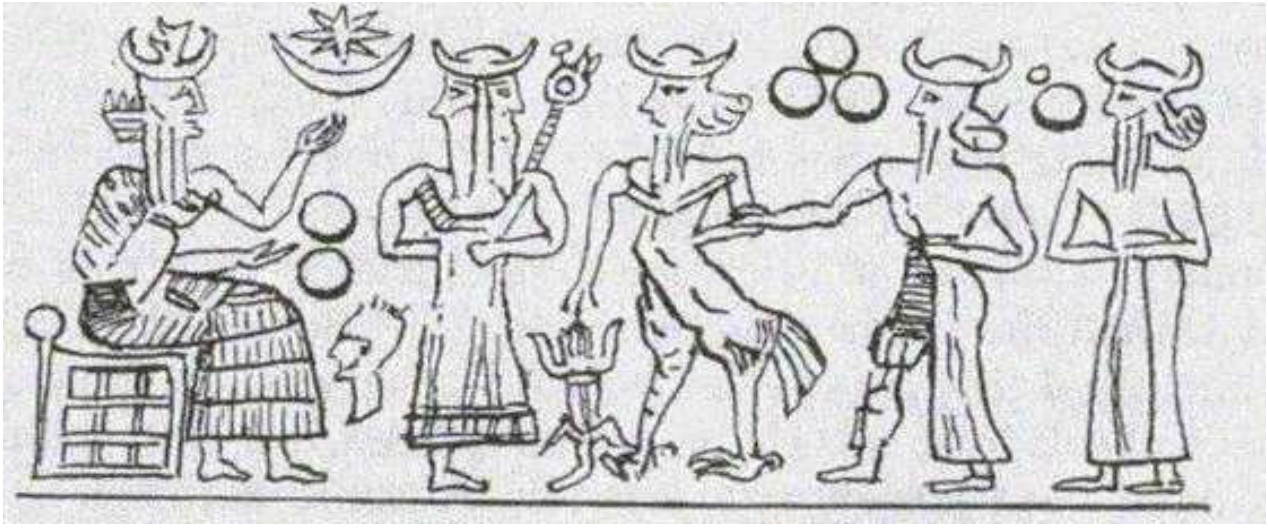

Stăpânii stelei, au sosit prin gaura de vierme, mâna stângă a personajului principal indică acest lucru, iar mâna dreaptă indică faptul că civilizația lor ocupă două planete, ei fiind şi rasa stăpânitoare, alte trei planete sunt stăpânite de trei rase deosebite, una dintre aceste rase pare să provină din ceea ce pe Pământ sunt păsările. Interesante sunt şi celelalte personaje, dar să ne amintim că Enoh spunea că şi el a văzut personaje dintre care unele cu chip omenesc.

Ultima planetă, ce are şi un satelit se pare că este Pământul. Nu ştim ce reprezintă cea de a şaptea planetă, care este înfățişată în foarte multe tăblițe. Ipoteza este că cele şase planete aparțin unor şase sisteme stelare diferite, a şaptea planetă fiind însăşi steaua zeilor.

Despre simbolul crucii am mai vorbit, apare la sumerieni.

Astăzi sunt cunoscute circa patru sute de tipuri de cruci. Iată câteva dintre ele.

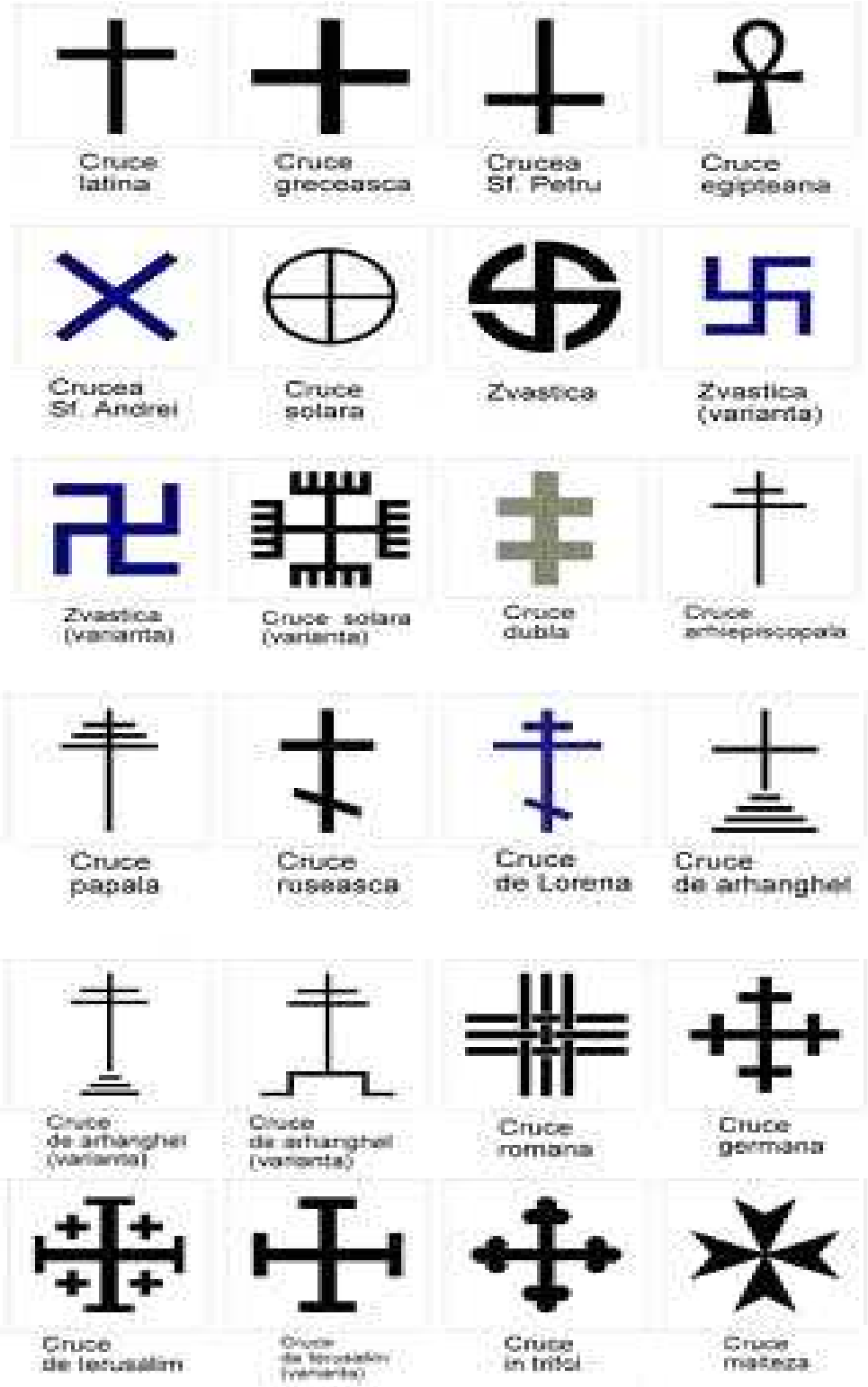

Iată alte câteva variante, crucea celtică apărând şi pe teritoriul ţării noastre la fel şi svastica.

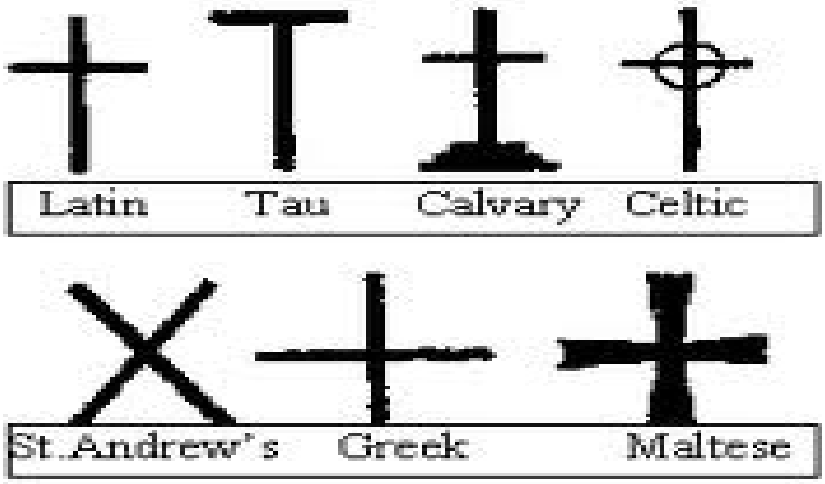

Interesant este semnul svasticii, originea lui credem că este crucea solară, iar simbolul crucii solare am văzut că îşi are originea în steaua crucii. Oamenii nu au mai ţinut minte ce simbolizează, sau poate unii au ţinut ascunsă semnificaţia, semnul însă a fost cunoscut peste tot în lume, aparent fără nici-o explicaţie, de aici apărând tot felul de teorii ca aceea a inconştientului colectiv a lui Jung sau teoria difuziunii, când svastica a fost găsită şi în America.

Cuvântul svastică îşi are originea în sanscrita veche, fiind găsit în Ramayana şi Mahabharata, traducerea fiind "obiect mic asociat cu a fi bine", în ultimă instanţă cu "semn bun". Noi ne-am oprit la cuvântul "semn" şi întradevăr am observat că prima semnificaţie este de a reprezenta steaua crucii, dar cea de-a doua semnificaţie este una de natura fizicii, semnul indicând vrând – nevrând o mişcare de rotaţie, iar de aici cea mai simplă explicaţie ar fi că indică principiul celui mai simplu motor. Poate e bine să mai amintim că există o teorie, neluată prea mult în seamă, că în afara găurilor de vierme, o altă „maşină a timpului" a fost imaginată şi demonstrată teoretic de matematicianul van Stockum, acesta a arătat că „dacă un cilindru de dimensiuni gigantice s-ar învârti în jurul axei sale, el ar răsuci spaţiul-timp ca într-un vortex, permiţând astfel aparatului spaţio-temporal ce navighează în cilindru să se întoarcă în trecut".

6

România face parte şi ea din regiunile unde aceste semne sunt prezente. Iată un basorelief găsit în România şi unde apar steaua crucii şi semiluna.

Iată unul dintre cele mai interesante basoreliefuri, stema Moldovei din anul 1481.

Între coarnele bourului se disting foarte bine semiluna şi steaua crucii, stema fiind încadrată, sus, de Soare şi Lună. Alte steme nu mai conţin semiluna, aceasta fiind înlocuită de însăşi coarnele bourului, Soarele şi Luna apărând separat.

Semiluna şi steaua se regăsesc şi pe stema Ţării Româneşti.

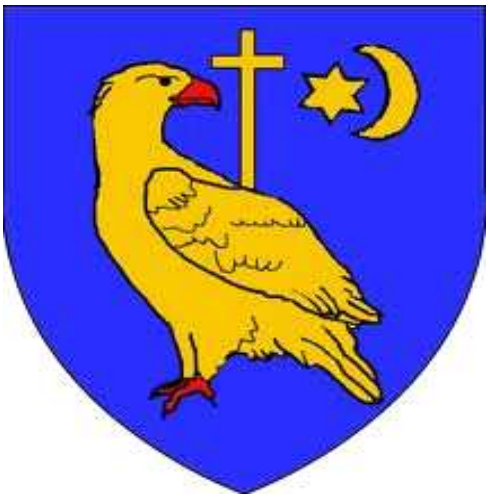

Iată semiluna şi steaua lângă stema lui Iancu de Hunedoara.

Revenind puțin la pentagramă, aceasta a mai fost înfățișată şi sub forma unei flori cu cinci petale.

Iată însă că floarea cu cinci petale o găsim şi în stema Moldovei.

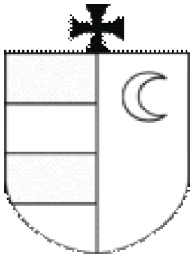

Referitor la cruce, să observăm că acelaşi tip de cruce, sumerian, apare şi pe stema voievodului Vladislav I (1364 – 1377), poate din întâmplare, dar apare şi o semiluna.

7

Am arătat în *Istoria după Enoh* că texte din Biblie ne înfăţişează de-a lungul timpului prezenţa unor îngeri în mijlocul oamenilor, participând chiar la războaiele dintre ei, iar unii dintre ei, transmiţând acestora, diferite mesaje. Mai spuneam că unele dintre mesaje vorbeau de întâmplări ce se vor petrece în viitor şi de un anume sfârşit, eveniment ce ar putea avea loc în vremurile noastre. Cu toate că există date despre un eventual nou război ce poate deveni mondial, am spus că nu va fi sfârşitul umanităţii, dar că poate fi vorba de un anumit sfârşit, poate al nesăbuinţei omului. Dar cel mai important eveniment ce ar putea avea loc este chiar sosirea acestei stele, sosirea zeilor.

Am mai arătat că un ultim mesaj al îngerilor ar putea fi Codex Rohonczy, acest fapt pare să-l confirme schițele din el.

1. Înfățișează îngeri.

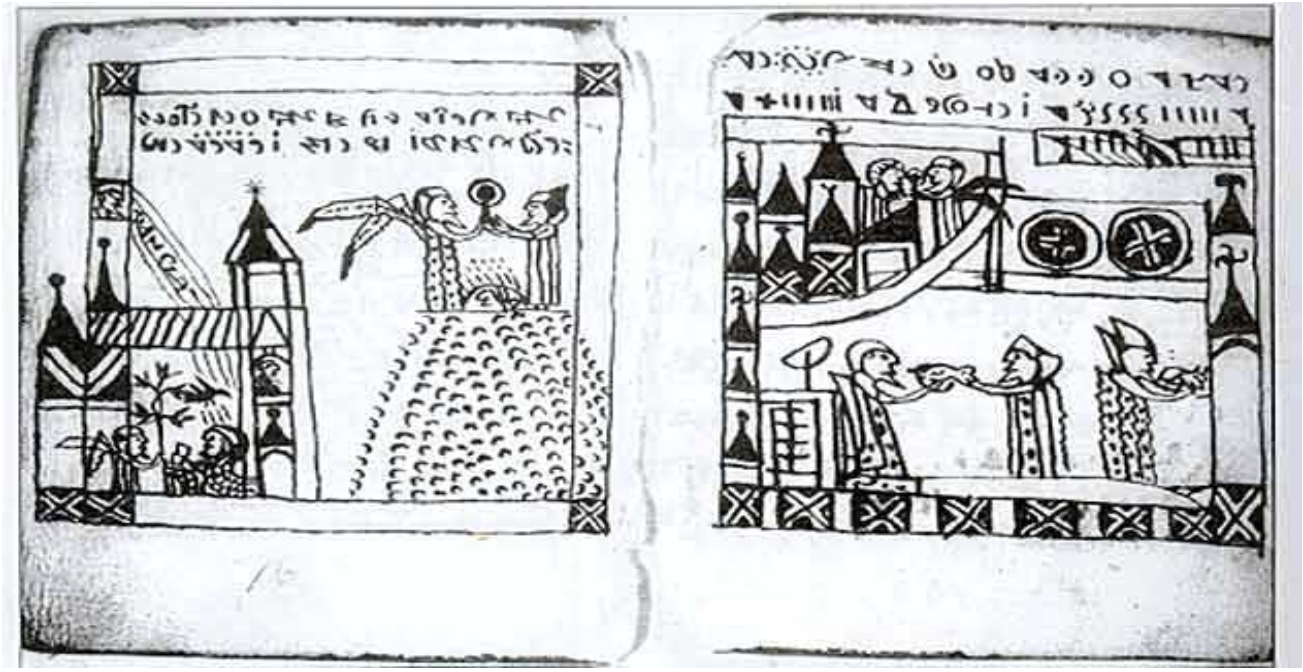

1. **Ne vorbeşte despre steaua crucii, steaua zeilor.**

Mai sus, dacă mai era nevoie de o precizare, apare steaua crucii şi drumul acesteia pe cer, între Soare şi Lună.

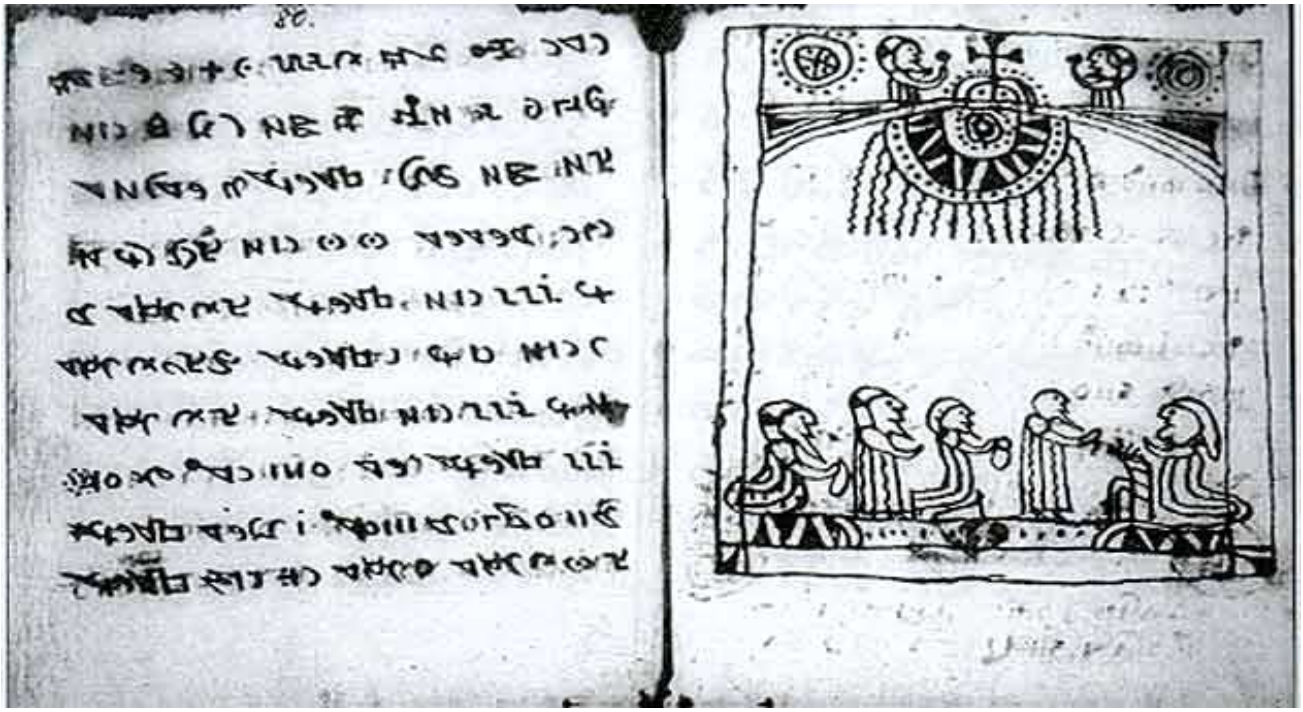

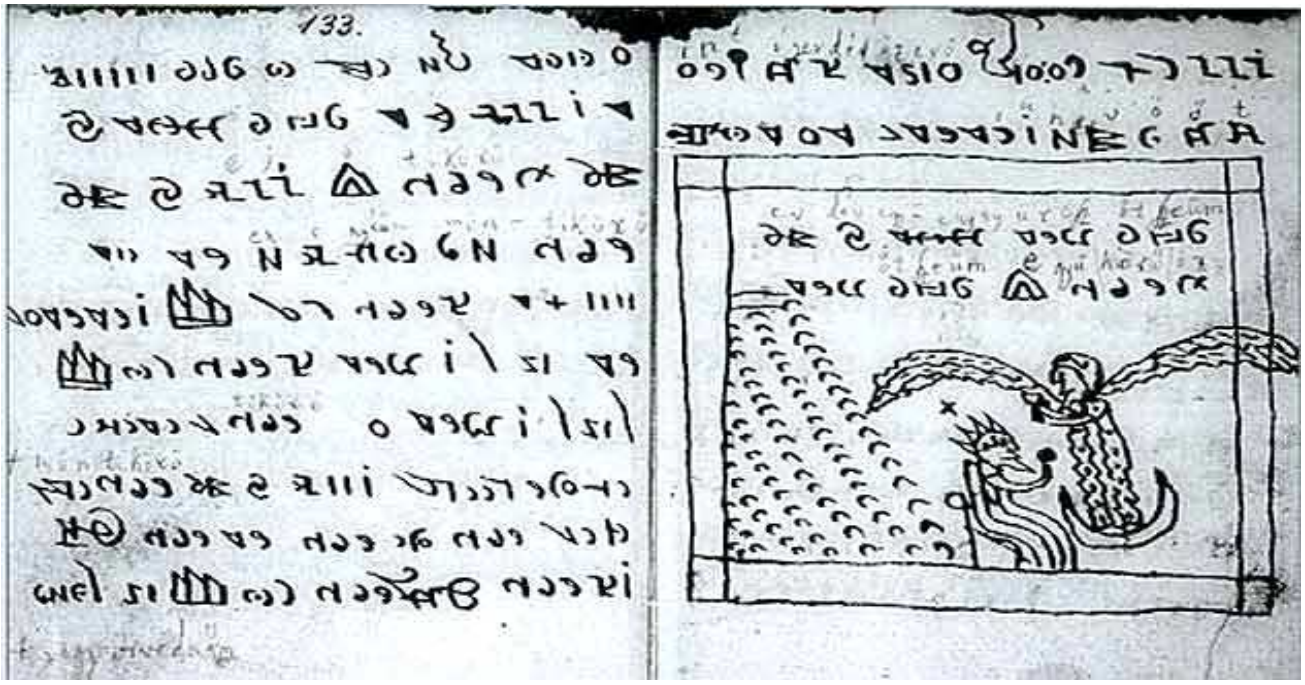

Iată şi aici, dacă mai era nevoie de o confirmare, legătura dintre îngeri şi semilună, drumul zeilor.

3. Se vorbeşte de gaura de vierme sau gaura neagră.

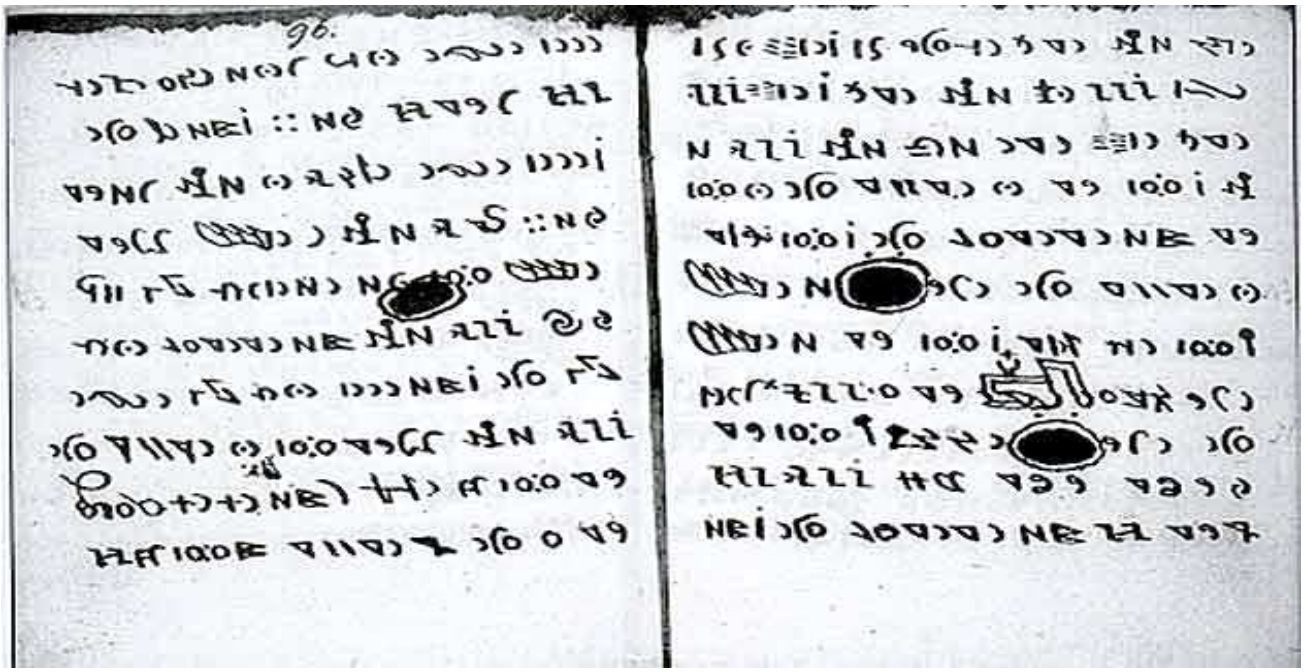

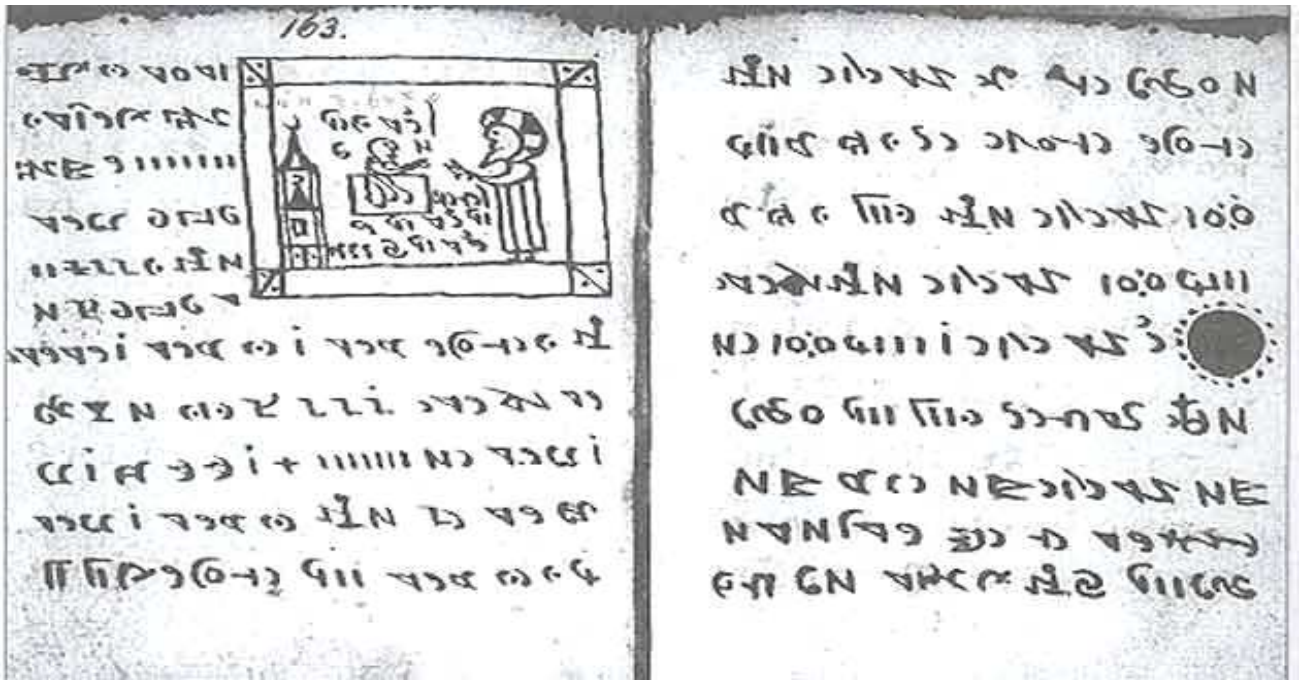

4. Şi ceeace este mai interesant, se vorbeşte de cele şapte planete şi de modul cum este construită steaua crucii.

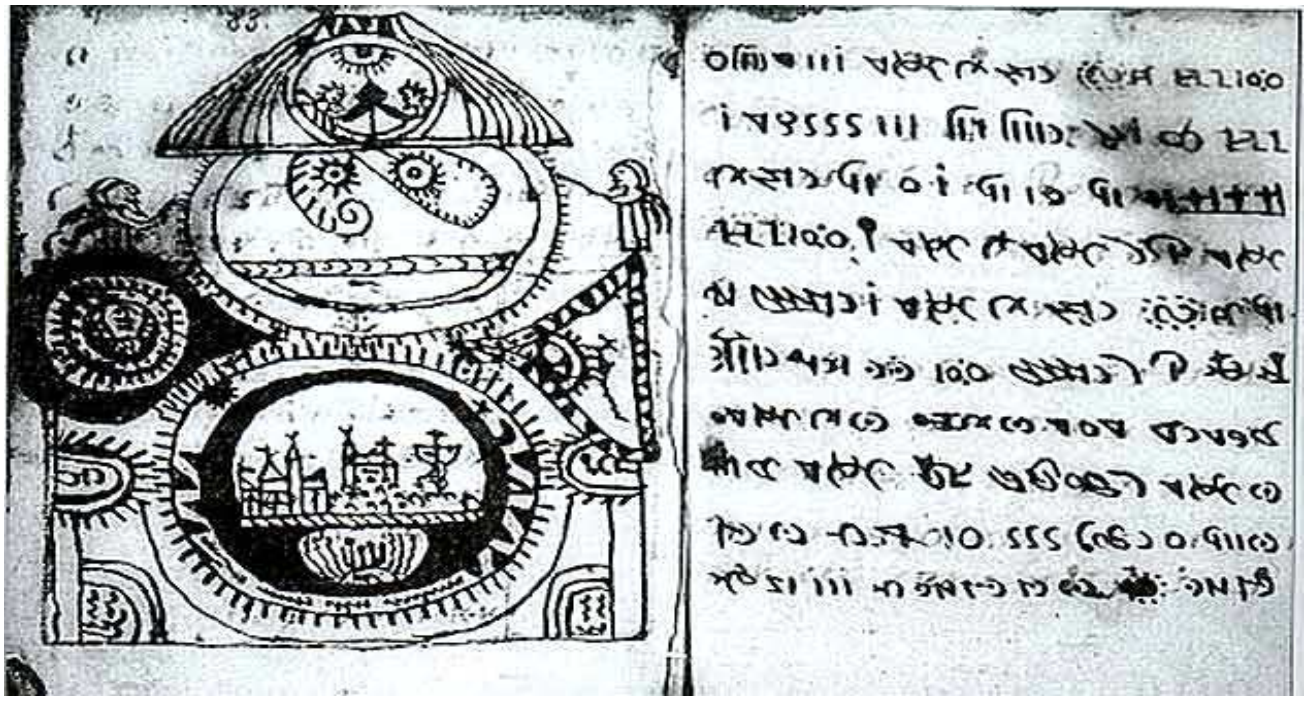

Şase planete sunt dispuse pe cele două laturi ale Pământului, înfățișat mai jos separat, partea de sus a desenului arătând ce este pe suprafață, iar partea de jos ce este în interiorul planetei.

Steaua este înfățișată ca principala piesă a desenului, este condusă de îngerii aşezați în corpul navei, navă care are forma unui scut ce acoperă jumătate din stea, scutul având în partea superioară o deschidere rotundă.

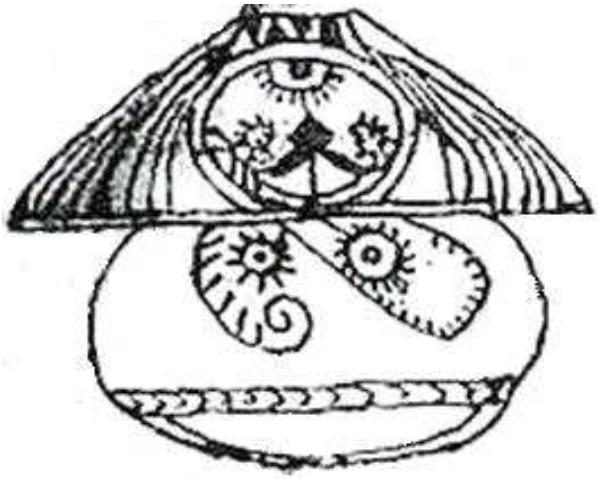

Înfăţişarea probabilă a acestei nave poate fi astfel:

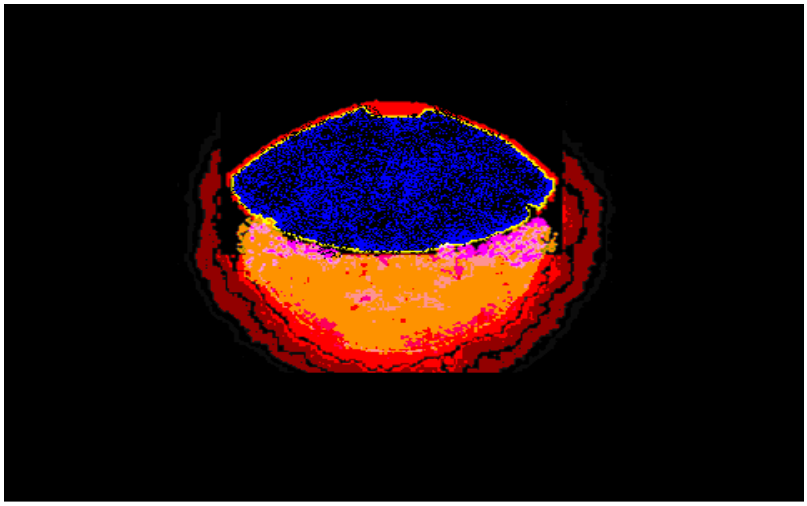

Nu ne rămâne decât să ne gândim că apariţia stelei crucii în apropierea norului lui Oort, va produce mai mult ca sigur perturbări semnificative ce vor putea fi detectate în sistemul solar, dacă nu au şi început a fi detectate.

8

Au părăsit aceşti observatori, aceşti îngeri, Pământul? Toate datele par să indice că nu.

Enoh, trăitor înainte de potop, ne arată că lumea îngerilor se împărțise în două tebere: tabăra observatorilor vinovați de hibridarea cu omul, dar am văzut că principala lor vină este „de a fi arătat omului tot ce se întâmplă în cer", tabără condusă de Samyaza şi Azazyel şi care a fost obligată să se ascundă sub Pământ; şi tabăra Celui bătrân de zile condusă de Gabriel şi Mihail. Ultimile dispoziții înainte de plecare, ale Celui Bătrân de zile către Gabriel, a fost să-i pedepsească pe urmaşii îngerilor veghetori, să-i aţâțe unii împotriva celorlalți. Noi credem că urmaşii îngerilor veghetori nu sunt neapărat copiii acestora, ci oamenii care au căpătat cunoştințe de la aceştia.

Să ne reamintim ce-i spunea Cel Bătrân de zile lui Gabriel: *„Mergi la ființele cele rele, la cei condamnați, la copiii depravării, omoară aceşti copii de depravați, aceşti urmaşi ai îngerilor veghetori, din mijlocul oamenilor, împinge-i, aţâţă-i pe unii contra altora. Fă-i să piară de propriile lor mâini; pentru că zilele lor nu vor fi împlinite."* Dar tot el a spus: *„Fiii oamenilor nu vor pieri cu toții, din pricina tainelor pe care veghetorii lor li le-au arătat şi pe care ei le-au arătat urmaşilor lor,"*

După astfel de spuse au început războaiele şi primul dintre ele a fost cel dintre observatorii conduşi de Gabriel şi Mihail cu cei conduşi de Samyaza şi Azazyel, Oamenii au ținut minte acest război şi l-au botezat, mai târziu, războiul titanilor cu zeii.

Uranus, conducătorul titanilor este învins în lupta pentru domnie de către unul dintre fii săi Cronos, iar acesta, la rândul său, este învins de Zeus, unul dintre fii săi, Zeus preluând puterea şi conducând lumea împreună cu frații şi surorile sale, titanii fiind închişi în Tartar. Dar lucrurile acestea s-au întâmplat demult, în negura vremurilor, înainte ca grecii să se stabilească în Peloponez şi apoi pe continent şi înainte ca muntele Olimp să devină lăcaşul zeilor. E posibil ca lupta dintre Uranus şi Cronos nici să nu se fi desfăşurat pe Pământ, dar asta ne priveşte, deocamdată, mai puțin.

Interesantă este şi povestea titanului Prometeu, care a furat focul pentru a-l da oamenilor pe care îi crease. Zeus a luat hotărârea de a

scăpa de oameni şi a creat Pandora, pe care i-o dădu de soție lui Epimeteu, fratele lui Prometeu, dăruindu-i Pandorei o cutie cu toate bolile şi relele lumii. Epimeteu deschise cutia şi acestea se împrăştiară în lume. Prometeu se revoltă împotriva lui Zeus , acesta pedepsindu-l în felul ştiut. Se spune că Prometeu i-a strigat lui Zeus că oamenii vor viețui vreme de mii şi mii de ani, însă el, Zeus, va pieri.

Vedem aici o legendă care seamănă cu povestea lui Enki şi a oamenilor pe care-i crease. Dar, oare soarta acestui Prometeu nu seamănă şi cu soarta lui Azazyel care pe lângă ce-i învățase pe oameni, le arătase şi tot ce se întâmplă în ceruri? Cel Bătrân de zile, recunoscând singur că oamenii nu vor pieri cu toții la potop din cauza celor ce învățate de la îngerii veghetori, deci, până la urmă, e vorba de oameni şi nu de copii ai hibridării.

Amalgamul acesta de legende ne arată că o parte din istoria zeilor şi a oamenilor s-a amestecat de-a lungul timpului, faptele nu sunt uitate chiar dacă mai sunt înflorite sau numele personajelor se schimbă.

Revenind la Gabriel şi ai lui îi vedem continându-şi opera. Zeii sunt prezenți aproape în orice conflict. Îi găsim astfel în războiul troian. Legenda mărului e cunoscută ca şi amestecul zeilor în acest război. În urma acestui război pare să se nască o nouă civilizație, cea a Romei, dar noi credem că mai degrabă a fost cea a etruscilor.

Şi toate ar fi rămas în umbra unor legende dacă în 1870, Heinrich Schliemann n-ar fi descoperit Troia, descoperind aici şi simbolul svasticii pe care l-a asociat cu migrațiile popoarelor indo-europene. De ce atunci am fi de acord cu existența Troiei şi nu şi a zeilor?

Şi toate ar fi cum ar mai fi dacă despre troieni nu s-ar fi afirmat că au fost la origini un popor înrudit cu tracii, grecii prin asedierea Troiei blocând ajutoarele pe care troienii de pe țărmul european şi din unele insule puteau să-l acorde, fapt care ar părea puțin probabil dacă astăzi, n-am întâlni în unele insule ale Greciei urmaşii tracilor, ai dacilor şi dacă în unele ținuturi ale Greciei n-ar mai viețui şi astăzi aceşti urmaşi, cu toate presiunile de a-i greciza.

Dar să mergem mai departe. Nu putem şti unde şi când au acționat în lume Gabriel şi îngerii săi, dar putem din când în când să-i găsim fie datorită unor izvoare scrise, fie datorită unor conflicte pe care le generau sau la care luau parte fie poate datorită unor semne lăsate. Misiunea zeilor însă continua, pentru că iată ce-i spune Gabriel lui Daniel în timpul lui Cyrus al II-lea cel Mare: *„Dar căpetenia împărăției Persiei mi-a stat împotrivă douăzeci şi una de zile; însă iată că Mihail, una*

***din căpeteniile cele mai de seamă, mi-a venit în ajutor, şi am ieşit biruitor acolo lângă împărații Persiei”*, prezicându-i şi alte războaie*: „ Acum mă întorc să mă lupt împotriva căpeteniei Persiei; şi când voi pleca, iată că va veni căpetenia Greciei!”*, şi nu numai acestea.**

De altfel tot în acele timpuri are loc şi întâlnirea dintre Ezechiel cu Dumnezeul neamului său, sau poate cu îngeri ai Acestuia şi vedem descrierea vehicolul în care mergeau. Oare Dumnezeu sau îngerii săi au nevoie de aparate pentru a se deplasa? Tot Ezechiel ne spune că îngerul Domnului, sau poate chiar Acesta, s-a dat jos de pe heruvimul cu care veniseră şi am spus că există posibilitatea ca veghetorii să fi adus cu ei şi unele animale care puteau zbura.

Am amintit despre această ființă mitică doar pentru că aceasta apare mult mai devreme sub alt nume, ea fiind călărită de Apollo.

Despre Gabriel se mai spune că i-ar fi spus Fecioarei Maria să nu se teamă, că va naşte un fiu, iar 500 de ani mai târziu i-ar fi dictat Coranul lui Mahomed. De ce oare?

Legende, poveşti, povestiri sau întâmplări ciudate, se leagă de-a lungul timpului dând naştere unei istorii zbuciumate a oamenilor, istorie marcată de omoruri, şi iar omoruri, disprețul față de om de care amintea într-un fel Sitchin continuând, aproape fiecare eveniment fiind marcat uneori şi de unele coincidențe bizare. Cucerirea Americilor care s-a făcut sub semnul crucii, apariția imperiului otoman care s-a făcut sub semnul semilunei şi a stelei, notă discordantă părând a face revoluția franceză de la 1789, dar care s-ar părea că s-a făcut sub semnul masoneriei, apariția SUA cu steluțele în cinci colțuri şi piramida cu ochi. Primul război mondial unde Germania avea ca semn crucea, revoluția din Rusia unde se spune, că la început, semnul armatei roşii era o svastică, fiind înlocuit mai târziu de steluța roşie, svastica fiind preluată de nefastul reich. Dacă vom fi atenți, vom observa că svastica apare şi în Codex Rohonczy.

Interesante sunt şi alte urme lăsate de veghetori, iată câteva imagini.

Aparate de zbor.

Interesante sunt şi alte semne ce apar mult mai târziu, în jurul anilor 1500 - 1600 d.H., când apare şi Codex Rohonczy şi care parcă prevestesc unele realizări de mai târziu.

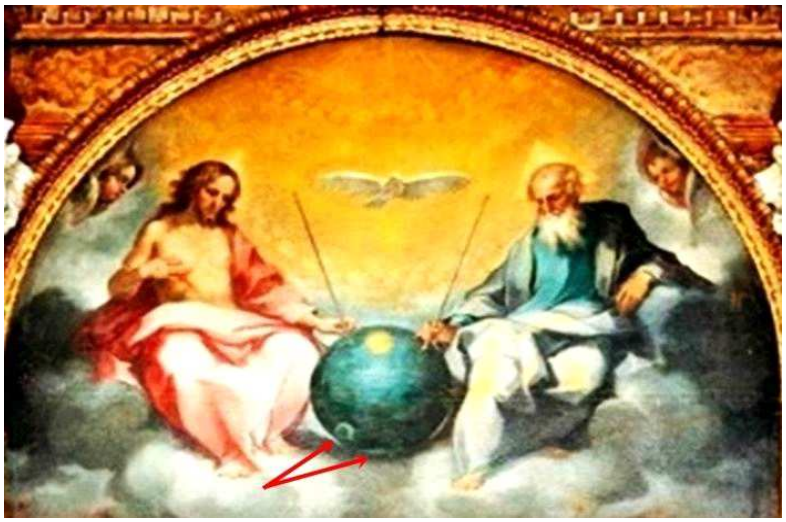

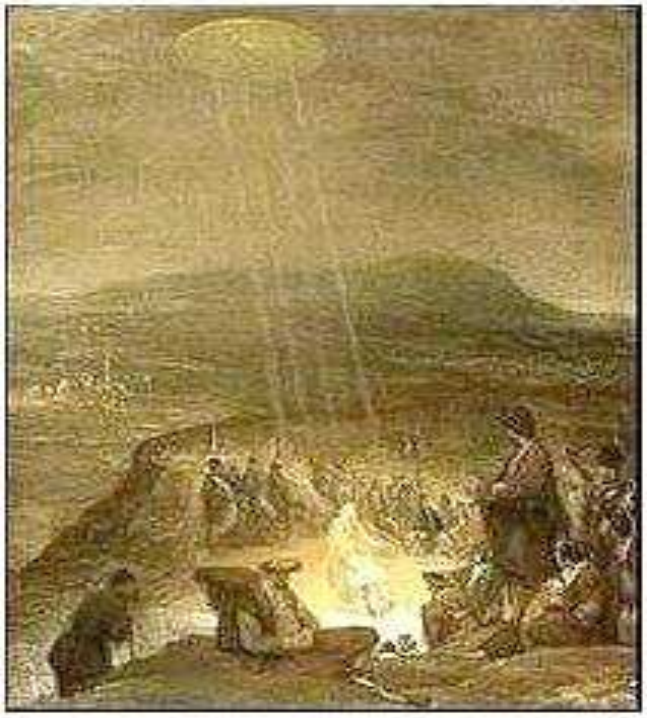

Deosebit de interesantă mi s-a părut şi o schiță din Codex, unde doi îngeri colectează sângele lui Iisus, există şi o pictură cel puțin înfățișând acest lucru.

Dar Iisus n-a fost singurul mare crucificat, iată o gemă înfățișându-l pe Orfeu crucificat sub semnul a şapte stele şi a semilunei.

Dar despre Orfeu, fiul regelui trac Oeagrus şi a muzei Calliope, se spune că ar fi murit sfâşiat de preotesele trace ale lui Dionisos şi nu crucificat. Tot despre Orfeu se spune că ar fi avut ca tată pe Apollo şi nu pe Oeagrus (Pindar), care Apollo, fiul lui Zeus şi al lui Leto, având şi o soră Artemisa, a fost considerat zeul luminii, zeu al Soarelui.

Şi iată cum ajungem din nou la zeii Soarelui. Apolo era socotit şi zeu vindecător, devenind mai târziu şi zeu al muzicii, poeziei şi artelor frumoase, Tracii, dacii, avându-l ca zeu al lor, i-au ridicat un templu în insula Leuce. Apollo a fost considerat uneori şi o divinitate temută, răzbunătoare şi care ucidea motivat sau nu, prin molimi, sau cu săgeți.

Şi atunci de unde răstignirea lui Orfeu? Şi oare acest Apollo nu seamănă puțin cu Shamash sau cu Enki?

Iată şi basorelieful din Irac cu cele şapte stele, una dintre ele având dedesubt semiluna, iar alături, separat, observăm steaua crucii şi deasupra semiluna.

Să revenim însă la desenul din Codex. De ce ar fi colectat veghetorii sângele lui Iisus? La momentul de față al cunoştințelor ştiințifice, singurul răspuns ce poate fi dat este că sângele a fost colectat în vederea unei clonări şi pare că alte desene ale Codexului sugerează acest lucru.

Ideea clonării ca şi clonări efective ale unor animale există şi s-au realizat. Nu cunoaştem ce se întâmplă cu un organism uman clonat. Oare în cazul unei persoane decedate, sufletul, dacă acesta există, se reîntoarce în corpul nou, sau corpul o ia de la început? Bănuim că se reîntoarce în corp recunoscându-şi matricea personală, dar singurul argument în favoarea acestui lucru este dat tot de Enoh, care descrie naşterea lui Noe. Acesta, cum s-a născut cum a început să-l slăvească pe Dumnezeu în cuvinte. Sigur că argumente s-ar mai putea găsi fie în cazul unor decese de scurtă durată şi reîntoarcerea la viață a persoanelor, fie în cazul unor întâmplări cu drept cuvânt ciudate şi care au făcut senzație la vremea respectivă, persoane care recunosc anumite evenimente dintr-o viață a unei alte persoane cu care se identifică la un moment dat, se pare numai că acele suflete „au greşit adresa", corpul respectiv având probabil la început, unele structuri aproape

identice cu corpul celui decedat. O altă „rețetă” se pare că este cea folosită de Gabriel şi ceilalți ca el şi despre care Enoh spunea: *„Apoi ei m-au ridicat într-un loc unde exista un foc mistuitor; şi unde după bunul lor plac, ei luau înfățişarea unui om.”*

Dacă unii zei cunosc viitorul şi îl arată oamenilor, de ce alți zei intervin în viața Pământului, sau sunt tot aceiaşi? Şi mai ales de ce continuă „jertfa necurmată”?

Numai timpul va lămuri aceste lucruri, pentru că după cum vedem, ei sunt aici de mult timp.

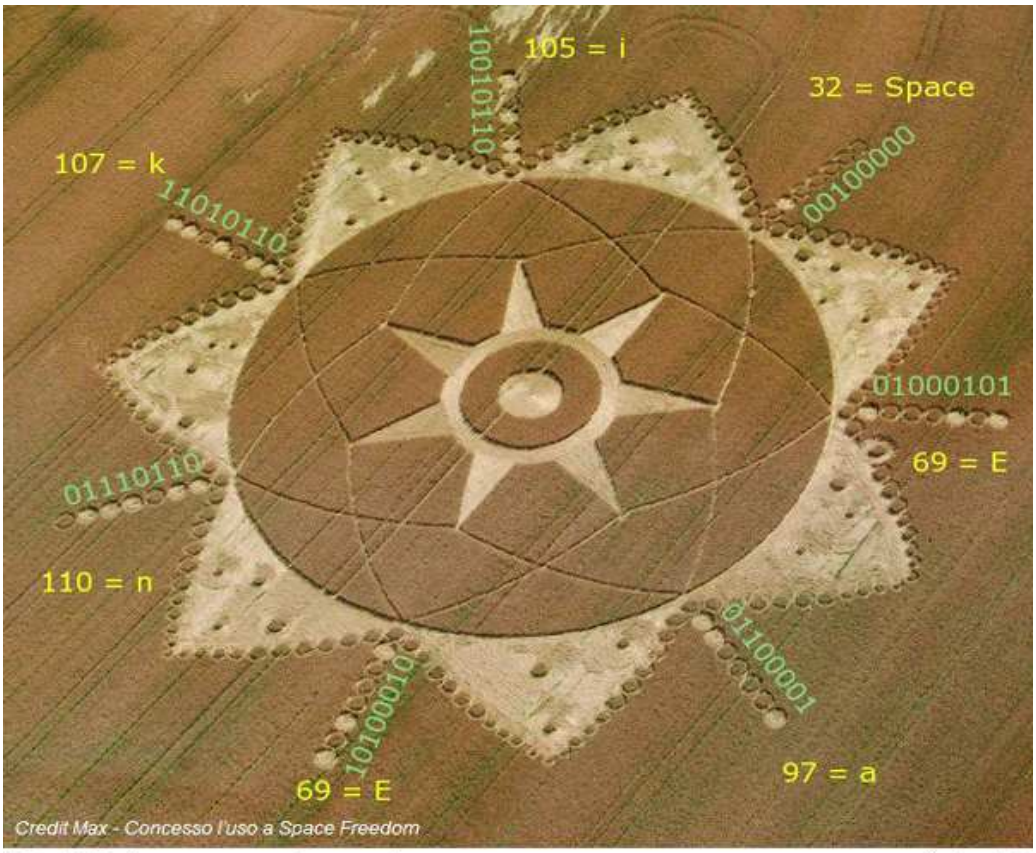

"Enki Ea" - a sumerian god. (strob)